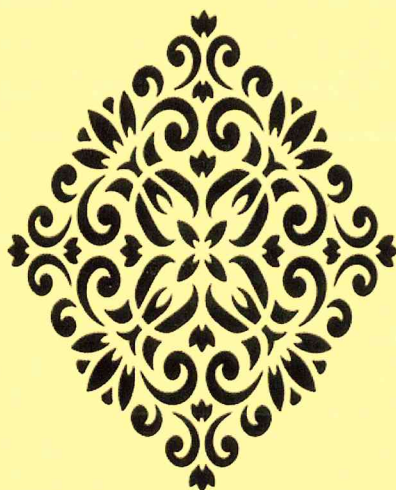

**ΑΦΙΕΡΩΜΑ
ΣΤΗ ΜΙΚΡΗ ΜΟΥ ΠΑΤΡΙΔΑ
«ΑΠΟΣΤΟΛΙΑ»**

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΧΡ. ΠΟΥΖΩΙΔΗΣ

ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΣ 5^{ος} 2021

Αφιερώνεται

στη μητέρα μου Γιάννη μου
και στη αδελφή μου

Μάρκη & Ιωάννα

Καίτε θύβιο αντίγραφο

φέρει την υπογραφή μου

6^{ος}/2006

ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΣ ΤΡΑΦΜΑΣΕΙΔΟΣ

Αποστολιάς Τραφμασειδός

Αντί προλογού :

- Τα λόγια και τα εχθρία περιττεύουν
"Όταν"
• Η ψυχή ή η ψυχή και το συναίσθημα.
• Η βία και ατίετη κρίση, περιβόηται.
• Ο πόθος κι η νοσταλγία για κάτι που αγάπησε, γυμναστική.

"Όταν"

Η ευθύνη μου, δυνατή εώς παθίρροια,
φωτίζει μεσημέρια τούς μύχους βράχους
τούς μωαρού μου και γαπρύνει την
εικόνα σου μικρή μου πατρίδα, αποστολή,

- **ΔΕΝ** χρειάζομαι την εισαγωγή
γι' αυτά που ιστορεί η καρδιά μου.

- **ΓΙΑΤΙ** κρατώ το ίδιο το φως
στις παλάμες μου.

Αποστολή
6^{ος}/2021

ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΣ ΦΩΚΙΔΟΣ .

ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ,
ΕΡΕΙΚΑΙΟΙ ΣΤΗ ΒΕΪΣΗ, ΑΗ-ΒΑΣΙΛΗΣ, 1970.

ΤΟ ΠΑΝΥΓΥΡΙ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ, 8 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1953, «Στον κορμό της βελανιδιάς το Υπαίθριο Καφενείο»
Συλλογή παλαιών φωτοφ. Αποστόλη Σρ. Πολυζωϊδού ● ● ● Από το Άλβουμ Φωτοφ. του Σχ. ΠΟΛΥΖΩΪΔΗ ●

ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΣ

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗ ΜΙΚΡΗ ΜΟΥ ΠΑΤΡΙΔΑ

• ΕΙΜΑΙ
 και δά παραμείνω ο νοσταλγός σου,
 ο υμνητής σου
 νοσταλγία δ'ήν εικόνα σου κάθε στιγμή.
 Υμνώ δ'ήν υπαρχή σου,
 τύχη κρατεί δ'ών τέκνων σου.

• Θέλω να γευτώ τον ήλιο σου χωριό μου
 που σου περνά τον ουρανό σου
 βασιλεύει μέσα στο λευκό φως
 τ' ερόλευκο
 που το πρωί σε χρυσιώνει
 στο μέσο της μέρας σε γτύνει για δεικά
 και,
 σου φράζει τ' απόγευμα
 τα γυρίζο-γαλανά σου
 και τα μαζι δ'ών δελτινιών.

Το φως
 που περνώντας απ' την ΓΡΑΒΙΑΣ το χάνι,
 παίρνει μαζί του τις ανταύξεις
 απ' το χρυσεωμένο δάφνινο στεφάνι
 εις κόμης δ'ών μαχητών της
 και φθάνει σε βένα, χρωματισμένο
 με ιριδένια χρώματα

Φως,
 εμπλουτισμένο απ' τα φωτόδεντρα της δόξας
 τα φωτοστέφανα
 της σθαναβίας
 της αιωνιότητας!

• Τὸ φῶς σου
 καὶ δύνει τὸ σῶμα μου
 πού ρηγεῖ ἀπὸ συγκίνηση
 κί ἐγνωμοσύνη
 καὶ ἀναδύνει
 τὰ ἔρεβη τοῦ μαυροῦ καὶ τῆς γυκίης μου.

• Τὰ πουλιά σου
 ταξιδεύουν τῆ νοσταλγία μου
 καὶ τὰ οὐρανοῦ μου χιὰ ἔρα,
 ἡ καλλιόγου
 Τὴν γυραῖς σου δρῦς
 τὴν αἰώνια
 καὶ ἀπὸ κλιόγο εἰς ἡλιόγο
 ἰκνογραφοῦ τῆν παρτίτσηρα
 τοῦ κάλλους σου
 κί ἐνορχηστρώνου
 τὴν ἀγάπη μου τὸ τραγοῦδι
 ἀφιέρωμα εἰς τὴν νηαβή σου

• Ἐπὶ τὸν ἀερόδρομό σου
 διαβαίνει ὁ κῆπος τῆς μέρας
 καὶ οἱ συντεταγμένους ομάδες τῆς αἰθῆρας
 γιὰ νὰ σου φέγγου
 τὴν χρόνος σου.

• Ὡς ὁ λίθος, ἐγὼ,
 δεμένος μετὰ τὸ κάμα σου,
 δά ξοκαριζώω, δά εἰ ζω καὶ δά εἰ νοιώθω
 καὶ ὡς δέντρο

ριζωμένο στύς αγρούς σου
 θα μόνω βτέρρα στύ χωρά σου
 ν'ατενίζω τούς χρόνους μου
 καλούς τε και δίεκτους
 ηούρχοντα.

- Ος δρύς αγήρολος και βαθύριζος
 η αγάπη μου χιού βέρα

ΑΠΟΣΤΟΛΙΑ, μικρή μου πατρίδα
 ριζώνει στα έγκατά μου
 „ΑΓΑΠΗ ΛΥΤΡΩΤΙΚΗ!“

- Πηλαγιέμου στύς πορυές σου
 και οριοδρώ τες όκρες σου.

- Ψάχνω
 τες αυές και τες πηλαγιές σου
 χωράγια αφημένα απ'τους αφέντες τους.

- Ψάχνω
 να βρώ τον φίλο
 τον πρώτο μου συμμαθητή,
 τον χωριανό, τον συγγενή.
 • Ψάχνω να βρώ τον άνθρωπο!

- Αναζητώ ανθρώπινη παρουσία
 στα τέκερα σημεία σου.
 Είς μάτην!

• Οι χωριανοί μου μετανάστευσαν!
 Οι άνθρωποι σου δευ αποκρίνονται
 στύς γοερές κραυγές μου.
 Απόρησες!

• Βασιλεύει παύτου ή απουσία, η βιωτή !

Απερηγία βριχλή
ως πυκνή σείχλη τυλίγει σφίχτα την γυχή μου.

• Όμως στο περσέμαί μου, είδα
κάποιες αδύρνες ανάσες γ' ανθείνους
και να διαλύονται στην ζοίστερη μέρα σου.

• Αποκαμωμένος απ' την περιηγήν σου
καταλήγω στο μαζωτό σου
στ' αλώρι σου, στο, ΠΑΛΙΟΥΡΙ. ①

• Αποδένω το βάρος μου
στη μεγάλη ριζωματιά πέτρα
αντικρύ στο εικόνημα.

Διαιήλατα,
τα πόδια και τα χέρια μου
στά τέσσερα βήματα ως ορίζοντος σου
και
στην γυχή μου
ως κηλιδωμένη απροσεχόνη
σηλωμένη
στά ευρημοδόχοινα ως αυτών σου.

• Σηκώγω το βλέμμα μου.

• Σε ατενίζω, σε κοιτάζω, σε χαίρομαι
'εδώ και ορομόναχος
ζεχωσμένος μες' ή βαρύδουλη βιωτή σου.

• Δεν σε χορταίνω.
ΜΟΥ ΕΛΕΙΦΕΣ ΜΙΚΡΗ ΜΟΥ ΠΑΤΡΙΔΑ
ΑΠΟΣΤΟΛΙΑ,
ΑΠΟΣΤΟΛΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ
ως ονειρωτή μου

① ΠΑΛΙΟΥΡΙ ή ΠΑΛΙΟΥΡΙΑ, → Αλώνια βίβριση κ.λ. ήν είσοδο είν χαρμό με πόν

της γούνης μου το βάθος.

• Χείρομαι

και το βλέμμα μου περιπερεί στα όρια σου.
Δρασκελιώ από λήθο ες λήθο
ισορροπιώντας στις αστραυτέρες πέρες σου.
Μονοζυγώς εκκωφαντικά κ
ξανα, κιάδομαι ως έρμαιον
υαί καιρίως.

• Τεντώνω τα χέρια μου

εως κλίμακες τ' ουρανού σου
να πιάσω τα χορχόστερα σφριοπούλια
που ανυποψιάστοι ηλιχιδίζουν
και χούρονται την αηφανόθειά σου.

• Υγιώνω τα χέρια μου

βυθίζοντας τα στην κολαρόλητα του αυθέρα.

• Πιάνω στις παλάμες μου

του χάους τη χαλαρόλη
να ψευδώ
την οβριή των εκορητισμένων μύρων.

• Αγγίζω με τ' ακροδακτύλα μου

εως παρυφές της χρυσόλητας του ήλιου σου.
Βουτάω εις νεοαντικές χροδιές μου
στο ιερό φως του
να λυτρωθώ
να εξαγνισθώ.

• Σκαζιώνω τη ματιά μου εσύ, ΒΙΝΤΖΙ. ①

① ΒΙΝΤΖΙ : Δρόμος ηελοόχης της εθην Ανατολιής ηελευρα του Βουνο που ως τον ηόητο το 1940 ειχε ειδηρο βόχια οπου ανεβοκα-

Καίθετα είντ πλάγια ε' ΑΗ-ΒΑΣΙΛΗ (2)

είντ τρέχω

είντ οριζόντιες δρομογραμμές του βουνού,
ώσην, βυθίζεσαι νοερά είντ εστές ζωή μεταλλίων σου.

• Μέ τις σκέψεις μου

λατομώ είντ κοκκινοπέτρές σου.

φορτώνω είντ βαρύτητα σου βωξίτη

που λατομήθηκε είντ επλάχνα σου τη μου
ευροντίας είντ εσός βιντέι

είντ κατηφορίζου είντ ΛΟΥΚΙΑ¹.

• Τά χρυσά επλάχνα σου τη μου

φορτώνω είντ φορμιά που δρομοεύ

είντ ιτέα και είντ άλλα λιμάνια σου

είντ ηλοία με ξένους προοριεμούς.

• Μέ το μωχό μου

λατομώ είντ πρωτόγονες απροπητρές σου,

μάρμαρα

είντ εσάξματα είντ Αρχαιόπρητα θεία

είντ Ιστορίας μας.

• Μέ τις παλάμες μου χαϊδεύω απύχνα

είντ κύματα είντ κόμης μου.

είντ εσπυρίω είντ πέτρα

είντ ή μάλα μου καρφώνεται

είντ Μαύρη Πουρνάρα¹

1. ΛΟΥΚΙΑ - ΑΗ-ΒΑΣΙΛΗ (τοποθεσίες), - Μαύρη Πουρνάρα.

- τ' είντ βαρύνε βαρύτητα που κατέβαζαν με το βιντέι (= μηχανή
είντ με ευρημοδόχοιο) που βωξίτη είντ δρόμο (είντ ΛΟΥΚΙΑ)
είντ για φορτώνω είντ φορμιά αυτοκίνητα.

- Ατενίζω πῶς ἔτι βουνοκορφή.
 θορῶ σούς βράχους ἔτι τὸ δρόσο
 τῶν νεφεληγερέτη δια
 γιὰ τοῦ ἀρχαίου καιροῦ

Πρὸ βόρεια λίγα εὐθὺς γεωίνῃ τ' Ἀγ-Βολβίῃ
 ἔτι ΠΑΝΑΓΙΑ μὰς
 εὐφρόδῃ νὰ στέκει δεσπόζουσα, προστάτις
 εὐθὺς εὐεγγῆ σου
 ΜΙΚΡῆ μου πατρίδα.

- Βλέπω ε' ἈΝΔΡΟΥΤΣΟΥ τὸ λιμῆρι
 ἔτι ΤΣΟΥΓΚΡΙ^①
 νὰ διαφεντῶει τοῦ δρόμου τῆς κοιτίδας σου
 κόβοντας τὰ περάσματα τῆς Τουρκίας.

- Δρῶ τοῦς αἰτούς σου
 μεγαλόπρεπα ἀεπροπαίρια
 νὰ υψημετοῦν εὐθὺς ἀδελφές σου
 ἀγέροχα κί ἀνυποψίαστα γιὰ τὸ μέλλον σου.

Καὶ τὰ Γεράκια σου
 νὰ στοχεύουν τὰ ζεύγερὰ ορνίδια
 εὐθὺς ἀκροεπιτῶν σου.

- Σκέπτομαι τὸ χθές σου, εὐφραντῶ,
 μετ' ἔτιν ἀκμαῖα χρῆσους ἀνδιεμένους
 ἄνοιξιμο
 μετ' ἔτιν θάμνη ξανδομαλλούσας νεανίδες
 μετ' ἔτιν οὐδινεβορῆ ἀμφο-ξείρου
 ἐν ῥυθμῶν ἐκκοκινῶν

① ΤΣΟΥΓΚΡΙ → Τοποθεσία εὐθὺς πρὸ τοῦ βουνού
 Ν.Δ. αὐτῆς τῆς ΠΑΛΙΟΥΡΙ Πρὸ γῆρας ἔτιν τὰ 100μ

- Τό, ΣΗΜΕΡΑ, ώστ επιτιώς σου
ν' αεδομοίγει

κάτω απ' το βέρος

της μοναξιάς τους και της απουσίας μας.

- Τό αυριό σου

αβέβαιο ή ανύπαρκτο.

Η απουσία βρήπας εκοτώνει ή ζωή.

Η αδιαφορία,

ξηραίνει τους κήπους της αυριών σου
και

ή διασπορά μας

κερματίζει ή βουνοχή σου.

Η αχρή ήριγύρω

κλείνει τους δρόμους σου.

Γι' αυτό κραυγάζω

ν' ακούσετε την αμαρτία μου,

ν' ανοίξουμε ένα παραδύρι στο μέλλον,

να δώσουμε τα χέρια.

Μ' αδροικμένη ή ηγαστή δύναμή μας

ν' αγκαλιαόουμε το δένδρο της ζωής

που κόντινε πρή,

να τ' αναγύρομε προς την ερηίδα

κλείνοντας έξω απ' τις πύλες μας

τον δάιταλο

- Καθήμερος σου πέτρα,

βλέπω τα στοιχεία σου:

Τους σφρούς και τα περβόλια σου, χέρσα.

Τες αυγές και τους μπαζέδες σου κλειδώνω

Τους αμπελιώνες σου, άβαστους

ση' ες θάτους
καί τούς η' αἰουρες

τούς η' ρίνους καί τῆς δ' ρύες.

Τά καρποφόρα σου υφαιάσανε.

οἱ κλώνοι σου, γυμνά ἀσημένια χέρια
ἐκζητοῦσιν τῆ φροντίδα σου.

Τά λιχόστει διόδενδρά σου

η' νιγήκατε ἐν ῥαί ζούγκια
ἀγρίας θάλασσας,
θαλάσσης Τροηκίης.

Τά πουρῖα καρπώνοντα

τῆς εἰσῆς καί τούς χυμούς
τούς παρρησιαστικῶν
σου ἐγκαταλειμμένου ἀνηλεῶνα σου.

• Θορῶ

τούς δρόμους τῆς κοιλάδος σου, ἀβαύων
χορταριασμένων ἀπρόσπελαστος.

• Ακούω

τῆς φοβῆς τῆς ἐνέμου σου

• καί βοῶσιν ἀπελθίκα ἀτά θοκάκια σου.

• καί ἐγκώνουν τῆς ἐτέρας σου

ἢ τ' ἀκροκέραμά σου.

• καί ξεριζώνουν τὰ δένδρα σου

πού ζύτταν τὰ χέρια τῆς πατέρων σου.

Κί ἡ βροχή κί οἱ κατακλιθεῖς

καί παρασύρουν τὸ χιῶμα σου

καί ξεχυμνώνουν τούς ἐτέρους βράχους σου

που κατακλύζουν

αητώ τσιουγκρί βρήν αγάθος σου σὺ, ΠΑΛΙΟΥΡΙ,

- Μέτω για λίγο θουβός
αηΐή φρίκη δὺς εκεχάι μου.
κί ὕστερα,

ἀσώστα κραυγῆς χουερί

ΓΙΑΤΙ ἔτσι ξάπτερες βρήν γήθη;

ΓΙΑΤΙ φύγαν τὰ παιδιὰ σου;

Ποιὰ δρόμοις ἔρμης αμφοδύσαν;

Που δέσονται; Σε ποια γημάτια ζέμνησκα;

Σὺ εἶπας ἀράγε

αὐ καίποτες γυρίσου;

- Οἱ εκέχαι μου

πλοῦνια δὺς περναίας

μλοῦναιοντε τὸ δρόμο μου

καὶ συνεχίζου νὰ μλοῦναιοντε ἔην γυχή σου.

ΑΝΗΕΥΧΕ!

- Βρέπω

τὲς μέρες καὶ τὲς νύχτες σου

τὲς χρυσαυγές

καὶ δὺς μαγεία τὺς δειγνῶν σου.

Τοῦ ἱελοῦ σου

καὶ τὸι βρεχάια σου τὰ εὐλόγια,

τ' αὐροίεματα τὸς αὐτρωτ σου

κορφωμένα βρήν βτέγη τ' ουρανοῦ σου,

μ' ἕνα στέρεο φυγνισέσιο σου

για τὴ βροδίε σου.

κί' έχω επίμονα λότ παραμορφωδών
 ίσως γεί τον διαπερδεργώ για δι βιασίνη του,
 ίσως γεί τον ζυλίω γά ηροίμενει αμόρη ρίση
 ή ν' αράγει ήίω του ηιότερο φως
 'τι έχω δρόμο
 αήν αναδύληγόν ηοήν

• Στρέψω ζριγύρω τό βλέμμα σου
 και φανταζομαι

- Τόν νόστο ζωτ ηοιδιώτ σου ηού φύγατε.
- Τή βύναζή τους χωρις καφέματα
 στ' αιώτια σου
 εξ' απ' τό βραχίωμένο μοταδικό μαγαζί σου
 ή στοτ ανήμρο της Ευμυγείας
 εής αιδουσα τον Σκολειογ μας
 ηού ζητάει επίμονα αέρα ν' αναδύδει
 και φως γεί λαμπρύνει
- Μά στεχάσει την αποζητωμένη μνήμη μας.
- Μά συλλοχισίνται τό παιδια σου
 και νά στοχαζόνται
 τες πράξεις ηού παραδείχασε.

• Βζήνω

Τά ηουλιά ηού αποδημέσανε εή ΝΟΤΙΑ,
 γά εηιετρέσαν
 βάρ γεί ηέροχεριδονα μιάς ΝΕΑΣ ΑΝΟΙΞΗΣ,
 εής φωγηές ζωτ χοριών τους

•• Μέ φανταζομαι

αφένη εός ηωκοφόρσ αηόθεν,
 Εξίηηο
 γά βερχισινώ τό ηερατιά μου

στούς δρόμους και στα μονοπάτια σου
στὲς χράνες τῶν ἀμπελιῶν σου
ἐντροφὸς τῶν χειμάρων σου
τῶν ρυακίων καὶ τῶν πηγῶν σου.

• Νὰ συνάδω τὴν γύρη τῶν δένδρων σου
καὶ πίνω τὸ νέκταρ τῶν λαλοῦσάν σου
ἐνθάρρυνος τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν καρνητῶν
τῶν κήπων σου.

• Σὺν ὁ ἐξωτὸς υἱὸς
ἐπιτρέψω διστασιακὰ καὶ φοβισμένον,
τύχον γιὰ τὴν ἀπέριση.

Τῶν πατρικῆ μου ἐξία.

Τὴ βρῖση κυρτωμένη, ἀρραχνιασμένη,
ἐὰν χρονοφορημένη χρισίλα.

• Ὁ χρόνος ἐνμειχρὸς τῆς φθορᾶς
ἀλλοῖται τὸ πρόσωπο τῆς γῆς σου
ἐστρωθῶναι τὴν εὐδυτέριαν τῶν
βερανιδίων σου.

• Ἡ ομορφιά υποχωρεῖ ἐπὶ περασμένων.
Τὰ δροσερά τῶν νεανίδων μάγουλα
μαρμαρινίζονται.

• Τὰ αἴγωνα ἐνθία σου
χρήγορα ορμίζονται εἰς τὸς καρπὸν
τοῦ δένου
ποῦ ροδοκιτρινίζονται.

• Ἡ δύναμις καὶ τὸ ἐργίον τῆς νιότης
κί' ἡ ἀντοχή,
περαμερίζει μὲν εἰς βαρῶτικὴν ἁρμῆ σου

• Τὰ ζυγά
ζυγίζονται τὰς κορφὰς σου
μὲ μίαν ἀκούειαν ὑπόκριτον

ἢ πεθαίνουν ὄρδια

ἀπὸ τῆς ἀβύσσου τῆς ἐγκαταλείψεως

ἀπὸ μαρτυρίου γιὰ τὸ μείνανε μόντα

χωρὶς γὰρ τοὺς μὲν ἦσαν ἄνθρωποι.

• Ἡ οὐγὴ τῶν βράχων σου

ἀποβαρύνεται, ἀποξηριζέται

γιὰ τὴν ἄβυσσον οἱ ἄνεμοι ἀβύθητα.

τὴν ἀγκαλιᾶζει ἡ ἀσχητὴ τῶν φθινοπώρων σου

τὰ παγωμένα εἴνεκα τῶν χειμῶνων σου

καὶ οἱ δαρτεῖς βροχεῖς

ἢ γὰρ λιποψύχια τῶν καρδιακῶν σου.

• Οἱ ἀστράφτεροι παῖδες

μωρίζουσι καὶ ραβίζουσιν

καὶ τὰ ἐπίβια τῶν γονιῶν μας

βλαβερὰ ἀπὸ γὰρ ἡλικίας τῶν ἡλικιών σου

μὲν γηρασμένοι εἰς ἀγκυλώματα τοῦ

κάμπτονται

κι' εἶτα - εἶτα δὲ καταρῶνται

καὶ ἀπὸ τῆν πίεσιν τῶν καιρῶν

καὶ τὴν ἀβύσσον μας.

Οἱ κεραμίδια ἐκπέδον τοὺς

λυγίζουσι κί σκουμπροῦν

ἐπὶ τὰ ἐκείνην παταγία

κι' αὐτὰ υποχωροῦν

ἀπὸ τῆν πίεσιν τῶν χρόνων.

• Μονάχα

λίγα πετρόχτυπα

ὅσα ἀντέβαινε

καὶ μένουσι ὄρδια

ἀκούτε, κραυγάζουσιν |

μὰς κροῦντε, τ' ἀκούτε;

Ίσως πᾶ μὴν ἀντέχουσιν
να δύνανται ἐν ἐσπέρῳ σου.

Ίσως δὲν ἀντέχουσιν ἐντὶν ἐρήμῳ σου.

Ίσως κί σὺ τὰ ποταμῶν ἐν ἡμετέροις
καὶ γὰρ κλαυθῆσαι
οὐδὲν ἀντέχουσιν

Θέλουν ἴδω ἡμᾶς ἐν ἡμετέροις
καὶ ἐν ἐσπέρῳ σου
ἐν τῷ κοινῷ σου πεπρωμένῳ.

• Γι' αὐτὸ κί ἐγὼ

ταλαιπώρος καὶ κουρασμένος
ἡλικιωμένος πῶς,

καθισμένος ἐπὶ τὴν πέτρα ἐν ἐσπέρῳ σου

ἐν τῷ ΠΑΛΙΟΥΡΙ

ἀντικρὺ ἐν τῷ ΕΙΚΟΝΟΤΑΞΙ,

ἐν τῷ ΕΙΚΟΝΟΤΑΞΙ.

Κατηγορώντας με διὰ τὴν μακροχρόνη
σπουδὴν μου

ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ Χριστοῦ μου,
ἀναποφθῶ

τὰ μακρινὰ πρῶτα χρόνια μου
τότε

ποῦ καὶ ἐν μικρῇ μου πατρίδα
ἐβρίζεις ἀπὸ ζωῆς.

• Τὰ ἐπιτῆμα σου,

ἐπιτῆμα ἀπὸ πέτρα λευκῆ

πέτρα καὶ ξύλο

πάτερα ἀπὸ τὸ δρυμὸν σου.

ἐπιτῆμα με ψυχῆ,

ἐπιτῆμα ἐστὶν ἀγάπης

ἐπιτῆμα κυβέλης γεμάτης ἐργάτες μέλισσες

ανδρώπους δουλευτές τῶν ἀφρών σου
τρυγητές τῆς σῆς γῆς τῶν λαυλοδοχῶν σου.

• Μῶς καλοῦν
ὄλοι μαζί

νά σχεδιάσουμε τὴν ἀνορθωσὴ σου
νά σχεδιάσουμε τὸ αὔριο
νά φροντίσουμε
νά φυτέψουμε ἔς ἀκρῆς μας
ἢ τὰς κήτους μας
νά φτιάξουμε

τὰ βαρέλια ἢ τὰς κάδες σου
νά εἶναι ἑτοιμα
νά δεχτοῦν τὸν μούτο
ἀπ' αἰ γαλοῦν, τῶν ροδίτες, τῶν μασμῶδες
τῶν ἀμπελιῶν σου
ποῦ δὲ ζαγαβοσέβεται.

• Ν' ανοίξουμε ζανά

τὰ παραθύρια σου νά ἐφαρισμένα
ἐπὶ τὸν ζωογόνο ἀνεμο τῆς ἀναγέννησης
ἐπὶ τὸν ζωοφόρο ἥλιο.

• Ν' ἀνοίξουμε πρέπει ἔς ἐθγεῖς ἐπίτες σου

κί ἡ δέρμη σου
ὡς δ' ἀναρριχάσαι με τὸν κατῶ
σητῶν κατηνοδόχους,
δ' ἀγκαλιᾶται, σὸν τῆς γάμμα ἐπὶ τὴν κορμῶν τῶν δένδρων,
ἔς ἀκρῆς τῶν φυλοσέβεται.

• Νά χαραῖσουμε πρέπει,

νά οφίσουμε, νά δέσουμε τὸ σήμερα
ἐπὶ ἄρμα τῶν κῶδες
νά πορευθῶμε εἰς εὐμῆνας μετῶν
εἰς θέβουα πορεία πρὸς τὸ ἀβέβαιο μέλλον

Με κούβεντα κι' ομογνωμία
 με δύναμη κι' ευεργεσία
 από νιούς και γέροντες, παιδιά τ'α' χθες,
 με ευπραγία

δεμένοι βόττα γά' φύλλα εὐοσμῶν Τριαντάφυλλου.

- Χέρι- χέρι,
 νί ανοίξουμε γά' κλειδιά μας επίστα.
- Νά' υἱόουμε τῶ βάλους και τῶ Τριωκίεῖς
 εἰς ΒΟΚΑΪΚΙΑ,
 νά' διωρύνουμε τῶ στενόμυτα τῶς ζωῆς μας.

- ΟΡΑ Δημιουργίας . ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑΣ, ΕΠΙΣΤΑΣΕΩΣ και ΠΙΣΤΗΣ .
 Μὴν αφήσουμε γά' κλείσει ἡ αυλαία τῆς ζωῆς τῶς χωριῶν
 μὴ τῶ πῆλο τῆς βιωπῆς και τῶ θανάτου .

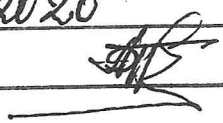
- Η συνοχὴ μας ἀς εὐοδοεῖ
 πρὶν ἀρχίσει τὸ τέλος
 πρὶν φαίνεται γάρ κείνη εἰς μαυροσύνεσο.

- Σὺς καλῶ,
 Μὰς καλεῖ ἀνεργωμεῖται
 ἡ μικρὴ μας πατρίδα
 ὁ ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΣ .

Αποστολῆς Χρ. Πολυζοῖδης.

Αποστολιάς Φεβρουῶ

8^{ος} / 2020

|| Η ΓΗΣ ΚΙ Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΣΟΥ || (I.)

1.

Κοίλο τὸ οὐράνιο κατοπλῆρό σου.

Πατάει μεγαλόπρητα ἐπὶ ὀρίζοντά μας.
Βελοῦδινα ἀκουμπάει γὰρ περιβείοντα ὄρη
τῆς Γκιοναῖ ἕως μεγαλόπρητης
τῆς Οὐίτης, τοῦ Καλλιάρου καὶ,
ἴθιαι μεριᾶ τοῦ ἀρχέγονου Παρναξοῦ.

• Κι οἱ αἰχμῆς ἕως ὀρέων

ἔρωτικῆς Τρυπῶν ἢ χαλαρόν σου.

• Σπᾶει τὸ κατοπλῆρό σου

ὀρυματίζου τὰς κρύες τύχτες.

• Τὰ ὄρυμματα, ἀστρα φωτόεντα

ἐπαρμένα ἀδιδίταχτα ἐπὶ βέτην σου.

Σπαιδομορφῆς οἱ ἀχτίδες τῶν

προσφυροῦν τὰς βουνοκορφῆς

• Τὸ στερεωμά σου

υποδέχου τὰς ἀνακλαίειν ἡμῶν.

— Τὸ γέγγος τοῦ ἀνδροκρίζου,

ἀπόμακρο καὶ κρῦο, παλιώγει.

"H

• Τὰς νύχτες ἕως καλοκαιριῶν,

ἐνάστρε καὶ φεγγόβλε, χρυσόφωτε,

λοῦζεις μὲ λαμπρότητα

τὰ πέτρινα ἐπιτίμα μας

• Μὲ πλημμυρίδα φωτός

λοῦζεις τ' ἀιώνια μας παλιχρία, παλιόταρτα,

τοὺς κήπους καὶ τὰς αὐγὰς μας

καὶ τὴν τραχύνην τοῦ κάμμου μας,

ἀνάκλυση γήινη ομορφιά!

Χρυσώνεις τὸν Αποστολία

καὶ τὰ ξιδίδια ρυάκια του.

- Ο Ἅγιος σου λαμπρύνει τὲς μέρες μας
λαμπρύνει τὲς πέτρες μας
ἡοὶ ἀσταρέμπουτ σὲ εἶνα οὐρανὲ μας,
- Θερμαίνουν οἱ ἀνέμοι
κὶ ἀναδύουσιν τὲς φυλλωσιὰς τῶν δένδρων μας.
- Φυσεῖνε μὲ τὴν ἰδίαν ἀγάπην εἰς τὸ βουτὸ
καὶ εἰς τὸν κέρμητο μας.
- Φιλοῦν μὲ τὴν ἰδίαν ἐστοργίαν τὲς βουτοκορφὰς
καὶ τὲς κοιτάδες σου.
- Δροσιζοῦν τὲς πλάγιας
καὶ εἰς νεροσυρμὰς σου.
- Δροσιζοῦν φιλόστοργα
τοὺς ἀνδρώτους καὶ τὰ ἐπιτῖα μας.

- Ἄλλοτες παλὶ, ορμητικοὶ καὶ δυνατοὶ,
βαρωτικοὶ
τσοκίζουσιν τοὺς ἀμφοῦρους κλάδους τῶν δένδρων
μας. }
- ρίχνουσιν τοὺς καρποὺς καὶ τ' ἀνθήματα τοῦς
- ἐγκώνουσιν εὐδόμενα τὲς παρὰ μῆμας μας
- Φτερουγίζουσιν μετ' ἑώρας τοὺς τείχημας
ἀνεξέλεγκτα ἀδέεητοῦς.

• Οὐρανὲ μας,
πόσο νοσταλγῶ τὸ φῶς σου.
καὶ τὸ χρῶμα σου τὸ αυγινὸ
τ' ἀσπρηγαλάζο τὰ μεσημέρια
τὸ μαθὶ εἰς τὸ δειλινὸ !

• Λαχταρῶ,

Τὸ πρωῖνὸ σου ροδοκίτρινο ἦλιο

-3-

τὸ λευκόχρυσο φῶς σου τὸ μεσημέρι

πρὸ ὅλα χρυσίζοντ,

τὸ ροδοκόκκινο πρὶν βραδύσει.

• Τὰ πάντα

αὐτοζήτουν ἐν δαίμονι σου ἡμεῖς μω

ναὶ ἐν ρουφύζον ἐπὶ εἶναι τοῦ

ναὶ εἶσει ἐν μύκρια ἔργ σου,

ἐν γυχή σου.

• Καὶ οἱ σαρῶνται

προδοκοῦν αἱ τῆ δέρμη σου καὶ τὸ φῶς σου

ζωή, ζωτάνια, ἀγαθίαβυ

καὶ γὰ σου ἐπιστρέφον ἀνταπόδο

τὴ ἀπειρα εὐχαριστίες τῶν

τὸν θαυμασμὸ καὶ τὴν ἐκστασί σου

• Τὸ φῶς σου,

ἀπὸ τὸ πρῶτο ἰὸ καὶ τὸ ὕστερο,

ὑπερκόσμιο, μεγαλειώδες,

μεγαλόπρεπα στεφανώνει τὸν κόσμὸ οὐρακρο

κι ἐπιπύκει τὸ ἐκότος.

• Ἡ συνέχεια τοῦ ἐκότους

εἶναι τὸ φῶς σου τὸ υπέρλαμπρο,

οὐτὸ, πρὸ

ζεδιαλύνει καὶ λαμπρύνει

τοὺς δρόμους τοῦ κόσμου.

• Ἀπὸ τὸ φῶς σου οὐρανὲ μας

παίρνει ἢ καὶ δε μέρα τὸν χωρὶνὸν μας

παίρνουν γὰ πηοδαί του

παίρνουν οι άνθρωποι 4.
παίρνει η φύση, δέντρα και λιβάδια.

• Κι' εσύ Γης μας πατέρα,
που είν ουδέτ υηολοίηεσου,
ρουφάς σά σφουγκάρι ές ενεργείες τ' ουρανού μας
ές διακτίδες, τ' χρυσόβερο
τή ζωκή χιώρα.
— Αναδίνεις ζωή. στίς άνοιξες
Και καρπούς γλυκιάτου τ' όρεοσ.

• Οι αγροί μας και τ' α περβόρια μας
έδωσαν ευφορία και ευκαρπία
Τόση που να δρέγουν γούτες ανδρώηων
μέ στάρι κι άλλες σοδειές.
• Και φαίνομε τ' υφωμί που ές χαίριες
και εχορταίσαμέ.
• Κι' ευχόσαν η συμφορή ήθουσειοπάραχη
μέ τους καρπούς και ές οηώρες σου.

• Όλοι οι ανδρώηοι,
στου καρπού ές ηηαγίες
μ' αλέτρι ορχώνανε στίς ηηάτες σου.
Στίς αυλαμίες σου οί σπόροι
ρύτρα ζωής.
Σέ πότιζε ο ιδρώτας ές γουιώντ μας.
Σέ ηίπανε τ' αίμα τους
μέσα στίς χράινες.
Και εσύ Γης μας αείφορη
μέ καρμώνη μοίραζες τήν αεδορία σου.

μιας ανταμειβόμενης ενέργειας 5
 και επιτυχία για συνέχεια στη ζωή.

• Και σήμερα και τώρα επί της μας
 ηού καρτερίας τὸ βροχὸς τὰ φθινόπωρα
 αναπαύεται τοὺς χειμῶνες
 θανατηφόρα τὸ ἀνοιξὸς
 θραύονται μὴ ἀποφορεῖς τὰ φυτὰ
 ὄρεξεν κί σωζάντων τὸ βλαστῶν

ἔσονται ἀέτοιο κύκλω,
 μητορῶν, παρὰ τὴν ἀγνωμοσύνη μας,
 τὰ θανατοιοῦσα, καὶ τὰ μὴ θανατοιοῦσα.

Υποδέχεται τοὺς παντοειδῆς ἐπόρου

τοὺς φηγενοῦς υποδῶρια ὡς ἔξω ἰαὸ σου,
 τοὺς θραύειν εὖτε φύτρα ζωῆς,
 εὖτε θραύειν.

Τοὺς ὄρεξεν καὶ
 εὖτε ζῶν τὸ καλοκαίρι
 καρποφορεῖ τὰ δέντρα σου
 καὶ μακρῶν τὴν ἀφροδίτα καὶ καρπῶν σου.

ἔσονται ἀπευδύνομοι τώρα.

τὴν παντοδῶρα κί ἐπιηλαχνική μητέρα
 θανά ναί μοῦς δώσει τὸ χεῖρες σου
 εὖτε τὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ μας
 εὖτε βλαστῶν καὶ ἐκτεμήσουτ ἢ θανατοιοῦσα σου
 καὶ παρνοσῶσουτ εὖτε μικρὴ μας πατρίδα, -

19/11/2021

Η ΓΗΣ ΚΙ Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΣΟΥ (Π.)

Φῶς καὶ ἥλιος τὰ στοιχεῖα σου
καὶ αἰθέριος ὁ αἶρας σου
καὶ ξαύτερη ἢ ἐκένη τ' οὐρανοῦ σου.

ΓΑΙΑ πανοραΐα,
λουλουδοστόλεια καὶ δειροφυτεμένη
παντοδύρα, τὰ δῶρα σου πολλαῖ. !

Γῆ ἐγκυμονούσα τὰ γομφιδῶν ἐπέρματα
καὶ εὐείρους καρποὺς
πολύεπαιρος καὶ πολυκαρπῶς
πολύφυτρος !

Γῆ
βλαστάνουσα τὰ φύτρα καὶ ἀμύγδαλα αὐτὰ
εἰς πανύμφηα, πολυκλαδά δένδρα, ἢ
κομμοὺς κωνόμορφους θάμνους
καὶ ἀνδρῶν ἀφροδιαιτοῦς, εὐώδεις
εὐστερώνουσα καρποὺς αἰώνιους, δειροφυτῶν

Γῆ τῶν τεσσάρων εποχῶν,
ὡς ἐκαστῶν καὶ ὡς αἰώνων
πολύχρονος καὶ πολυπερίοδος
αἰεθλαΐης καὶ οἰκμοῖα
μεταλλασσόμενη καὶ ζῶσα,
αὐτὴ καὶ ἀειρόχρονη,
ἀκόμη νεοφυτῶν
εὐτεχῶς ἀλλομορφη
καὶ περικαλλής,

Γῆ
Ἀρχαιοπρεπὴ,
ὡς κρηναὶ πηλατάων
καὶ ὡς πολυδύναμων ὄρων

σου αποδυναμώνουν τους ανέμους
και τσακίζουν την ορηή σου.

2

Γη καλοευνοίτη και βιοργική μητέρα
υποδεχόμενη τα βασύρριζα δένδρα
και ευδυτηή και κάδεια,
τα δρέφεις με φροντίδα περιεργή
μαζί με τὸς ευεργέτη Ηλιο,
τὰ κομμοφώνους,
κι αὐταὶ συναρπικόμενα πρὸς τὸν Οὐράνιο Δόξο,

σοὺ ανταποδίδουν
ἤλυστο ἐπὶ χεῖμα σου
θύσια και προσφορὰ τὸς εαυτὸ σου
ἐὼν γερὰ σου,
υποκλινόμενα με σεβασμὸ
και συναγνώριση.

Γη

βαπτίζουσα τὰ περιγυροῦ ὄρη σου
τῆς ἀρχόντισσας Γκιωνῆς πλάτω σου
ἐπὶ ζερβαί τῆς οἴτης
ἐπὶ δεξιά σου τοῦ ΠΑΡΝΑΣΚΟΥ τοῦ ἰοφωχέστευ,

Γη μας ανεμώδωρη ἐπὶς ἐξάρσεις σου τὸς τόβες,
με κατὰφυτους τοὺς κόρφους σου
με δρύες τὸς ἀρχέχονες
χιονοστράγγη μετ' τοὺς χειμῶνες σου
ὡς νύμφη μετ' τὸς νύχτες σου
πὺ μαχεύεις τοὺς ἀπειρους ἀστέρες
μηγετήρες σου.
κάποιοι ἀπ' αὐτοῦς,

μή αντέχοντας μπρός στο κάλλος σου
 βυθί υποκλίνοντο
 και τρέχου διαίττοντες
 προς την αγκαλή σου.

3

Γης μας ανεμόδαρτη
 ηού εντιπαιγώς τους επιδρομείς κεραυνούς
 τ' ουρανού
 και αποββαίνουσα τις αέτραγές,
 αν και πολυβρεκτος,
 πτωχόρους έχει τους ποταμούς σου
 ΑΠΟΣΤΟΛΙΑ και ΚΑΚΟΡΕΜΗ,
 και τὰ ρυάκια σου,
 και στέρξους τους άμμηές σου.

Διγασμένη
 αποροζάς κάθε χρυσόβρεχο,
 τες χρυβές σταχόνες
 για τες λιγοτές σοδειές σου.

Όμως, ωραία και περικαλλής ή φυγή σου
 ΑΠΟΣΤΟΛΙΑ

- Τόν οριζογτά σου έχεις ευρύτοτογ
 και καλλιδέοιογ
 ως τα όρια της ΛΙΠΑΙΑΣ και Αμφικλειας.
- Τόν κομφο σου εκτενή, πολυεπιπέδογ
 πολυήγειρογ και πολυεδρικόγ,
 με πλάγια, χέρβα και Ιβώμοτα,
 ακάλυπτον και αλλοιθε δασώδη

1. Αμπλας = ένας μικρός λαίκος ηού συλλέγει το
 γεράκι στο βήμιο ηού αναβλύζει.

Καὶ πάνω του εὐρονται
επιβόμετοι οἱ ποταμοὶ σου.

Ἄλλοτε ὡς ποταμοὶ καὶ ἄλλες ὡς χεῖμαρροι
ἄλλες κατακρημαῖοι καὶ τρομεροὶ
κὶ ἄλλες στέρφοι, ζυριάδες, πετροβοημητοὶ
ἀπὸ ῥόδου ἀμύρας πού ζερρίζωσι γ' ὀρητῶν.

• Ἡ Γη μας, ἡ Δερικὴ Γη

Ὀμορφστόλιστος καὶ πορφυρρεός,
γῆς πορφυρομαῖος
ὡς πόντος τρικυμώδης,
πορφυρομαῖος, ὡς λαβιρινθὸς Μηνωϊκός,
Χαώδη εἶχει τὰ βάθη σου

μὲ μελαγχκίες
πότε εὐρεχτες καὶ πότες νεροευρέες
μὲ κείθετες τὲς ὄχθες κὶ ἄβατες
μὲ κρημενοὺς καὶ ὄχθους^①
καὶ εἴλοτες ἤπιες πηλαγίες
ὡς κόμα πού βήπει
πρὶν φθαίει στὸ γυαλόν.

Γη μας πορφυρομαῖος στὲς ρεματίες σου

ἀπὸ ΒΑΘΥΛΑΚΑΣ - ὡς ΔΟΚΙΜΙΑ⁽²⁾
ἀπὸ ΔΗΜΟΞΙΑΣ ὡς τὸ ΚΕΡΑΜΙΔΙ⁽³⁾
κ' ἀπὸ τὰ ΠΕΡΑΘΛΙΑ ὡς ΣΕ-ΑΛΟΝΙ⁽⁴⁾
μὲ εἰκοθεῖς τὲς πορείες σου
ὡς τὸ ΚΥΤΙΝΙΟ⁽³⁾.

Γη μας, ριζόστοργος, πολυμμητεῖρα, ,

① ὈΧΤΟΣ = ἐπικρινγῆς ἐπιφάνεια χωραφίου, χεῖμαρρου -
② ΒΑΘΥΛΑΚΑ ὡς ΣΕ-ΑΛΟΝΙ → εἶκοι τοποθεσίες (τοπωνύμια)
④ ΣΕ-ΑΛΟΝΙ ἢ ΙΣΙΟ-ΑΛΟΝΙ
③ ΚΕΡΑΜΙΔΙ → εἰκοθεῖς ὡς πηλαγὴ δέσφ' ὡς Δερικὴς πόντος
" ΚΥΤΙΝΙΟ "

5.
 στους κόρφους σου κόηον
 ριζώσατε οι βκληροτράχηλοι Δερμεις
 που άντεξαν 'εξ ίβου στον ήμó
 και στον πóλεμο.

• ΔΟΡΙΑΔΑ, ΓΗ τών πατέρων μας,
 φιλοξενείς τό μικροχώρι μας, ΑΠΟΣΤΟΛΙΑ,
 καταμέσω τών Αρχαιοπόλεων
 τής ΔΟΡΙΚΗΣ ΤΕΤΡΑΠΟΛΙΣ,

μέ τή κάστρα τών ^①
 Δεξιά μας ό ΕΡΙΝΕΟΣ ⁽²⁾
 και εμπρός μας τό „ΚΥΤΙΝΙΟ“ ⁽²⁾
 Στόν χρόνο δέν άντέξανε.

΄κει όμως ή ιστορία μας
 Ικνογραφεί επί τών παλιών ⁽³⁾
 και ιστορεί ως τώρα
 ή για τούς ύστερους καιρούς.
 Δοί ζούς επί θυμής μας.

΄Κει που τερμαώνει τ' όριο
 επί δεξιά „ΚΕΡΑΜΙΔΙ,
 τ' αχέτρι κι ή αγίνα μας
 δείχνουσι μία μαρτυρία
 και επί ραχοόλα απέναντι ⁽⁴⁾
 υπάσχει μία πορεία
 πλινδοκτιςτόν ούλακα γερών.

• ΓΗ2 μας, Γή τών ορυχείων
 τών Βυζιύ και τής κοκκινόπετρας
 τού Ρόκυ, και τού άργίλου,
 τής θάύνας και τής ασπρόπετρας

① CASTELLO, CASTA = κάστρα. (εξ ου και „ΚΑΣΤΕΛΛΙΑ.“)
 ② Δεξιά = Δεξιά,
 ③ ΣΤΡΑΒΟΝ ΘΥΚΙΔΙΔΗΣ .
 ④ Η ραχοόλα „ΛΥΚΟΡΑΧΑ, από Β.Δ άκρο ΚΑΣΤΕΛΛΙΟΝ πρós Β.Α
 πρós Σ.Σ. ΜΗΡΑΪΩΝ.

τῶν βράχων καὶ τῶν δρυμῶν
τῶν ρυακίῶν καὶ τοῦ ζυγιά⁽¹⁾
τῆς χοιμῶντας καὶ τῆς ἀηρόδοξῆς ἐκτελεῖς σου,

• εἶσαι μίαν νύμφην
μὲ πολύηλικη τῆς φορεβῆς σου.

• εἶσαι ΠΡΑΙΑ.

Μὰ εἴτ' βουρκώται ἡ οἴκη
ἡ περπατημένη ἀπὸ ἀρχαίους θεοῦς ἡ κηιδέου,
καί ποῦ ἐκεῖ κοτὰ τὸν ξκηνορο,
καὶ δύοετες ξεσηάθουν εἰς γηῆ,

μοῖρα κακὴ
τὸν ξηρόκομπο προδοκαί,
κί' ἀγρίος στροβιλιεμένος
εἰς τὴν κοίτῃ τοῦ ζερμαί, ΑΠΟΣΤΟΛΙΑ.

• Ὅταν οἱ δύοετες

χορῶσιν εἰς ἀνεμοδαρμένα ἕλκω-

ματὰ σου,
καὶ ἰαπετος⁽²⁾ καὶ λυσαγία ἢ πληρμοῖρα τοῦ
εἰς εἰσχυρωμένους κοίτες τρέχει,
μοῖρα κακὴ
εἰς ὅ,τι τοῦ ἀντισταθεῖ.

• Τῆς μας,

τῆς τοῦ δάεου τῶν δρυμῶν
εἰς ὅ,τι τῶν ράχων καὶ τῶν πλάμα σου,

(1) Ζυγίας ἢ ζερμάς = ξεροπόταμος (χωρὶς νερό).

2 ἰαπετος = βροχή

τού κέδρου και τού ηφαίστου,
 τῆς ρεματιῶς σου
 τού μέγλου, τῆς κουμαριῶς
 τῆς γαύρου και τῆς πανύψηλης εἰσίως
 ἐπὶ κορφῆς σου,
 μοσχοβογιάς!

7.

- Σὺν μέγ' ἑὲς ἑβαίτους τῶν ἀτραπῶν σου
 οἱ ΔΡΥΑΔΕΣ νύμφες χόρευαν
 και ἑτὲς μικροημέδες σου ἐπὶ ΔΟΝΑΤΙ^①
 και εἰν ΚΑΡΓΙΟΠΟΥΛΑ^① γούζοχτῶν, ἀν-μῆ^①
 ἐβραίναν
 ἐπὶ ραχούβη Τ' ΑΗ-ΒΑΣΙΛΗ
 νὰ στεγνώσουν οἱ καρτικομώεδες.
 και
 λεύτερες, ξέγνοιαστες και ἡυτρωμένες
 Κολοπιζόντων
 ὡπὸ τοῦ νὰ γείρει ὁ ἥλιος ὁ θεῖος
 και νὰ φιλῆται
 τοὺς οὐχένες τῆς καλλιγραμμῆς Γκιοναζ

καιδουονίας τῆς ἐτήδια τῆς, τῆς παλῆρα,
 ἐπὶ ΠΑΛΙΟ-ΚΑΣΤΕΛΛΟ και εἰν ΚΟΥΚΟΥΒΙΣΤΑ^②

- και τὲς νύχτες πάλι ἐτήνανε χορὸ
 μ' αὐτὸ κλητῶν θεοῖς ἢ καλεσμένων
 και ἡμῖδρους
 ἐρωτοτροπῶντας
 ἐπὶ θαυκλαδα μονοποιεῖα..
 Ἡ τὲς πρῶτες νύχτες πρὸς ἡ ἐξέλιξη οὐδέσχημη
 ορχήστρα ἀπὸ πᾶν,

ΚΑΡΓΙΟΠΟΥΛΑ
 ① ΔΟΝΑΤΙ (τοποσημία) ἐπ' ἀνω ἐπὶ βουνό (δουλιμῆς τῆς ΑΗ-ΒΑΣΙΛΗ)
 ② ΚΟΥΚΟΥΒΙΣΤΑ → τὸ χωριό ΚΑΛΟΣΚΟΠΗ,

φωτόεσα, χρυσοτέφανωμένη, 3.
Θεοί και γύμνες χαίρονται.

- Ουρανέ μου,
 στές αιθρίες σου
 εὐ θούζει ο φωδαίνεξ, ὑψηκράϊος Ηθίος
 και τές νύχτες σου,
 εὐ βρέχει ἡ χαρίεσα μαγντική ξεγήνη
 ηὐ ξελοχιάζει καρδιές ερωτωμένες.
 Αστρὸκένδητος και στισιδιωμένος
 θουβμένος με ἡ χρυώσωνη εὐ ξεγηνώρωξ
 εὐνεπαίρνεξ τὸ μαγῶ μου.

Ακόμη και τές κρύες χειμωνιάτικῃ βραδυῃ
 εὐ τὸ γεγαίρι ἀργυρόχρω
 εὐ προύζει με φυσισέγιο φῶξ
 ποιδῶ πορεύεται εὐτῃ καθήμενὸν τὸν δρόμο
 εἶσοι μαχεντικός και μεγαλοπρεπὸς!

- Ζὸν εὐτέκω εὐτ' ἀγῶτι εὐτὸ παλιούρι
 ἡ εὐτὸ μαλαγιόνι τὸν ἐπιτιοῦ μου,
 τῆξ πρῶτες ὠρες
 ηὐ τ' ἀστρά^{σου} πυροβολοῦν
 τές γύρω κορφές τῆξ τῆξ μου
 μ' ἔρα βελούδινο φῶξ,
 βυδίζομου εὐ ὠνῆ σου τῆξ μαγεία
 γιὰ τὰ βαπτισῶ.

- Ὅπως ἀκουμητῶξ εὐτὸν ΑΗ-ΒΑΣΙΛΗ
 και στές γύρω κορφές
 γιὰ τὰ ὀρίζεξ εὐτῆξ καὶ τὸ ἀη εὐ σκέπη σου

εὐνὴν ἀπεραντοσύνη σου

9.

χάνω τὴν ματιὰ μου.

Βυθισμένος εἰς μὲν ἐκταθῶ,

κοιμηθῶ

εἰς ἕνα πῆλαρος μαγείας καὶ θαυμασμοῦ

γιά τὸ μεγάλο ζῶς ἔργων σου Θεέ μου!

• Σὴν ἐρημωσύνη σου τὰ βράδια

εὐνοεῖται τ' ἀγέρ' ἀστρά

καὶ ζωντανέγουν τὴν ἀπεραντοσύνη

κρεμάμενοι ἀπ' τῆς ἐξέχης σου.

Ἐνῶ, κάποιοι ἀγῆτες διαττοντες

εἰς ἀσφακῶνουν μὲ φωτοδρόμους

ἡοὺ δὲν κρατοῦν γὰρ μόνον ἐτιχμῶ.

Τότες ἀκριβῶς Θεέ μου,

ζῶ εἰς τὸ φῶς τῆς μεγαλοσύνης σου

μαγεμένος.

Νοιώθω τὴν ἀσημαντότητά μου

ἀναδερῶ, ἐκέπτομαι, διαλογίζομαι

καὶ ἰδῶ ἀντιλαμβάνομαι . . .

καὶ ἐπαγέρχομαι.

• Κι' ἐγὼ ἐγώ

ὀνειρεύομαι ἢ ἐκταθείζομαι

ἀπ' τῆς ἀγέρης ομορφιάς σου τῆς μας

καὶ χασκράϊν οὐραυεῖ μου,

Σὺ μικρὴ πατρίδα μου ἀποστολία

ἠορεύεσαι εὐνὴν ἀβεβαιότητα τὸ χρόνον.

27/2021

Φπ

ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΦΥΓΗΣ ΜΑΣ.

1. Η φτώχεια και η έλλειψη προοπτικής για τους νέους - έλλειψη εργασίας.
2. Ο πόλεμος του 1940 και οι συνέπειές του.
3. Ο εμφύλιος πόλεμος " " "
4. Η έλλειψη υδάτινων πόρων για καλλιέργειες.
5. Η τραχύτητα του κλιματικού εδάφους (καράβρες, ρεματιές, λόφοι κ.λ.)
6. Η έλλειψη σύγχρονων μηχανικών μέσων (τρακτέρ, συλλεκτικές κοπριεργητικές μηχανές κ.λ.)
7. Και ιδίως η ανάγκη για μόρφωση & παιδεία των νέων ανθρώπων (Ανάγκη που έπαισαν οι γονείς για τα παιδιά τους)

- Οι ως άνω λόγοι δεν μας δικαιολογούν πλήρως.
- Μας βαρύνει η αδιαφορία μας.

Δημήτρης Γ. Γαϊδάρης
24.2.2021

Η ΠΑΡΑΙΝΕΣΗ.

ΤΟ ΑΝΤΑΜΟΜΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΟΥ,

Απευδύνομοι

εἰς εἰς φίλοι μου καὶ συμπολίτες τοῦ χωριοῦ μας
ἐπιζητούντας

τὴν φίλια εὐσέβειαν ἐνεστυχευμένην,
να πάρω.

- Ἀπὸ τὰ νιάτα εὐσέβειαν
 - κι' ἀπὸ τὸ βίβλος εὐσέβειαν ἀκμαία.
 - Ἀπὸ τὸ χαλεπὸ εὐσέβειαν χαρὰ
- Γιατί

Ἡ χαρὰ μας ἀποστρέφεται
μὲ τὸ βάρος τῆς καθημερινότητος
τὸ βάρος τῶν χρόνων καὶ τῶν δυσκολιών

Ἀλλὰ

Ἐμῖς οἱ γυρανοί,
εἰς πείρα,
ἀντιτεκόμασθε εἰς αὐτὸς
μὲ τὰ πρόσωπα γεραστά
καὶ μὲ χέρια βραχέα
μεταγγίζοντας ἔτσι
ζωὴν ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν νιότερων
μαῖς καὶ τὰ δικά μας ὅρια
μέρα ἢ μέρα στενεύουν
μὴ ἀναστρέψιμα.

- Νοιώθουμε ἔτσι

την ανάγκη μας να τρανώσει

- 2 -

για επικοινωνία μαζί σας,

γιατί,

η ζωή μας την εστέρησε
μέ τη φυγή μας σε πόλεις απέχουσες.

• Μας έλειπε φίλοι μου,
χωρεμένα παιδιά της νιότης μας.

• Η κουβέντα, η όμιλη,
το στενεμα ή το πράτταμα της φίλιας μας.

• Η συντροφιά
και η βοήθεια όταν ποτέσαμε
ή και οι αντοχές μας δοκιμάζονταν.

• Το χέλιο,
και οι αστεροματάρ
και οι κρωμές μας
και η παραβουίνομα.

• Το παιχνίδι μας στο σχολείο
και μετά στις αυλές
στο παλιούρι ή στην παλιοταρταζα,
ή στο χύπεδο,
που ο μπάρμπα θανάκης ο μουρκος,
ίδιασε για μας στο χούπορο⁽¹⁾
κάτω απ' τον δρόμο.

• Και τώρα,
μεγάλοι πιά, σχεδόν αυτομαχοί,
καλό, να ανταμώσουμε

1. Γούπατο - κοίλωμα εδάφους μπροστά στο Δημ. Σχολείο.

καλό, να κουβεντιάσουμε

3.

καλό, να δούμε όλοι μαζί το χωριό μας,

Θα βρούμε ίσως και κάποια μέρα
να ανταμώσουμε,
να ειδοθούμε,
να μιλήσουμε πολλα.

• Έναν τρόπο γλυκύτατο
να πλησιάσουμε.

• Μια ειλικρίνεια
να ξεσκεπάσουμε απ' τις μάσκες τῆς προσωπῆς μας
να δούμε ὅτι μᾶς χωρίζει
ἢ ὅτι μᾶς ενώνει.

μᾶς
καί γινούμε κοινωγία
ὅπως τὴν δίνει ὁ Θεός.

• Να πούμε, γιατί όχι;

- ὅτι δὲν πρᾶξαμε ὡς παιδιὰ,
- ὅτι δὲν μπορέσαμε νὰ φτιάξουμε μετὰ,
- ὅτι μᾶς περιμένει στὸ αὐριό
εἰς αὐτὸ μᾶς τὸ ἕμορφο χωριό,

τὲς προσδοκίες μας νὰ φτιάξουμε,
να σχεδιάσουμε,
να γίνουμ πράξεις
καὶ ἀγῶνες ζωῆς.

• Να πάρω απὸ εὐαὺς ὑπόσχεση
πως θὰ βρεθούμε

πώς δα' τὰ πούμε,

τί προσδοκούμε.

- Οι προσδοκίες μας γεννιούνται ακολουθώντας τ'αχνάρια τῆς ἐκείνης μας και πραγματώνονται

μέ εργασία και δράση.

- εργασία που πηγάζει από σίγουρο δημιουργία.
- Η δημιουργία είναι

κείμενο οικοδομήματος ζήθο, ζήθο
μέ όραμα και πραγματική αγάπη,
μιά ποιητική εγείραση,
γιατί όποιος δημιουργεί τέ' κατὰ και τέ' ωρεία
είναι ποιητής

ηγιότροπος και θεαγάλητος
που ανέχει τῶν βῶν φάρο του πνεύματος.

- Εργασία τελομένη

χωρίς στόχο, χωρίς προστατοζοιό
χωρίς γνώση και επίγωση
χωρίς δέηση και, πρό πάντων
χωρίς αγάπη και φρονίδα,
είναι εκ προοιρίου άτυχή.
Χωρίς ηίδα και ηεποίδυση
δέν δίδει αντίκριμα.

- Αν δώσουμε κοινή προσοίδια

ηισβμένοι χέρι-χέρι

μέ αφοσίωση ε'ότι πιστέγουμε

ε'ότι σχεδιάζουμε,

έχομε ορίει όρομο βωβτό.

Χωρίς τήν πίστη μας βέστοχους ευκρινείς

- 5 -

θά περπατάμε στην κενότητα της ουτοπίας
εξοχί σκροθασίας.

Με αγάπη δέμενοι

ευνετόγη και ομοθυμία,
η πορεία μας δά ευδωδεί
τελεξόρα

• Η αγάπη είναι το άφροισμα

της καλοσύνης, της καλής καρδιάς μας,
της αφοσίωσης, του ενδιαφέροντος,
φροντίδας και ηλιμς ες έργα αγαθά,
αρετή ενδυναμούσα τις ψυχές.

Φως ες το δρόμο μας

είναι τα βριχμένα χέρια

υψωμένα προς τον Πανύλιο Θεό.

Η ωδή της χαράς που ξεχειλίζει

αή τις καρδίες στον περίγυρο κόσμο.

Γίνοι ο χορός μας

μακρόσυρος ες το πανυγήρι της χαράς
το τραγούδι μας

ετή γιορτή της ευτυχίας
εξο γιορτή επιτυχίας.

• Όμως η προσδοκία μας

ας μή μέγει εόν^{το} ουετρο,

γιατί,

ετα σνειροτά μας φτερουχίζουμε

εξω αή την αληθεία

Ζούμε την γούτικη ευτυχία

-5-

κούβια χαρά,

έκην ζωγραφιά της αγήθειας

και όχι μέγ' την ευοχία της αγήθειας

γιατί

ή ίδια ή αγήθεις

είναι αυτή ή ίδια ή πραγματικότητα

πασιφανής και ζώσα.

Γι' αυτόν τον λόγο,

εάν συνέρχομαστε απ' όνειρο

πέφτουμε σε θίμνη παφερή.

• Η προσδοκία μας ως είναι

ή συνέπεια μάς εφορχήσωσης

γιατί χωρίς σχεδιασμό

χωρίς την διαλογική επιλογή

και ορισμό των στόχων

δεν φθάνει κανείς σε επιτυχή κατάληξη.

Χωρίς εφορχήσωση βωδύ

ή ορχήσρα αποδεικνύεται ελλειπής

ατελετυχής και ανεπαρκής

Η απόδοση κάθε προσπάθειας

δέρει

αφοσίωση, συκέντρωση

λογική εκέμη και δράση βυναίτ'.

Όλοι οι μονδικοί αφοσιωμένοι, βρέθουν

εκην παρτίτ'ρα και εκην μηαγγέλα του μαέστρου,

Μέσα στην απόρρητη σιγή

έχουν τα δοξάρια, τ'ό τέελο,

Καὶ τοὶ πνευστὰ καὶ πλοῦτο

ἐμοὶ ροὴ ἤκωτ,
μῆσα ἐὲν ἐνα μόνσιμό κανέρι,
ἐὰν τὸ γερᾶκι εἰς πηγῆς ἐτ' αὐλαίκι.

• Τρέχει ἡ μαγεία ἐὰν εἴη ξαυθὴ ζωδιαί
μὲ τὰ ἄστα μαρμαί τῆς
ποῦ κυματίζουν ἐπὶν θαλάσσια αἶρα
ἐὰν ν' ἀναύεσθαι ἡ ἀφροδίτη ἐπὶν μωροῦ
καθὰ ἐπ' ἀσπρὸκύματα.

• Μὲ δίχως ἐπορχήερωσθαι
φειγὸς ὁ ἤχος, φειγὴ ἡ ἀηδόσθαι.

Ὅμως, εμεῖς φίλοι μου καὶ συμποτίτες τοῦ χωριοῦ μας,
ὡς ἐχεδίασθε μὲ ἐνταλμῆή μας
ὡς ἐῆθομε ἐτοίμοι γιὰ

- Νὰ ορίσθε ἐνα βέβαιο στόχο.
- Νὰ μείνει τὸ χωριὸ μας κῦτταρο ζωντανό.
- Ν' ανοίξθε πρῆπει δῦρες καὶ παραδῦρια
ἐπὶν ἡλιο καὶ ἐπὶν ἀέρα εἰς ζωῆς
- Νὰ φτιαξθε εἰς αὐτὲς κήπους
ναὶ βραστήσουσιν εἴν ἀνοιξθαι.
- Ν' ἀνεχειρῶμε τοὺς κεμεμένους τοίχους
τῆς μάντρες ποῦ φείρανε ἀπὸ τὴν οὐασφορία μας.
- Νὰ χρωπῆσθε ἡχηρὰ εἴν καμπάνα εἰς
ἐκκλησιαὸς μουσ ξαντοί, κἀδε γιορτὴ καὶ Κυριακὴ
καὶ ναὶ νηρυγῶσθε τὸ καμπαναριό.
Πάνω του ναὶ πρῆσθε φωλιῆς

μέ χρυσόκλωνοι κησώδια και μίχουσι
 να φωλιάσει ο ταξιδιάρης πελαργός
 το χειρόνι της Άνοιξης
 και το επούργη του Χιονιά.

- Να βόσκωμε στες γλάστρες ζωνά βασιλικό,
 ηράϊ βρούς φράκτες μας τ' αγρόκημα,
 και βιασποπέτια ως εξώδικουλας,
 ουδούς ηαντοειδείς.
- Και στο παρτέρι ως αυλής,
 κρήνα οζόζωκα, ζουμπουγιά ε' αποχρώσει,
 τριοντάζωγα και γιαβερια.
 Χρυσόκλωμα για να φθινόπωρα
 να μοσχοβολούν μαζί με το βρεγμένο χώμα
 στο χρυσό πρωτοβρόχι.
- Κληματοφιλές υμνός να τα μπαζωμένα.
 ίσα με τα δέντρα, ως μωριά του κήπου
 να εκλιώνουνε κομμάτι ως αυλής
 να καλοκαιρία.
 και τους γλυκούς καρπούς των
 να κρέμονται στο δρόμο της χαράς
 από τις βίτες του ζυγοφρέικυ.
- Και ανδούς και γιαβερια
 έξω στες μάντρες
 να κόβουνε οι μορσωνιές
 και να μυρίζουνε
 ν' ανθίζουνε κι' αυτές στες κόρες των
 ως Άνοιξες αείσορες και μοσχοβόρες.
- Να κρέμουν έξω απ' τις αυλές

στασούγια ώριμα θυκός

τά κέρνινά ή κίρινωπά, τά κόκκινά

ωσάν τά μούγουλα λιά κοριτσιά

έάν ερωτεύονται,

νά κρέμονται λαχταριστά έξω κηματοβέργες

νά χεύονται οί νιές και οί νιοί

πραστικοί -

• Φίλοι μου:

είραυτε τά χθεσινά παιδιά του χωριού μας
πού στερώνονται τη φυγή.

Φύγαμε!

Και πίσω μας αφήσαμε κενό

άδειο τον οικισμό

εξ παρασμού ή ερήμωση.

• Τώρα,

βλέποντας λίγο μπρός, στους χρόνους που έρχονται,

μηνύματα παίρνω άσχημα,

από ένα μέλλον αμφίβολο,

γιατί ή μοίρα ής μικρής μας πατρίδας.

Γι' αυτό, εγώ αγαστός μεχούλη με κατέχει,

Σας απευθύνω ΚΑΛΕΣΜΑ

γι' ΑΝΤΙΑΜΟΜΑ.

νά μιλήσουμε, να έκκεθούμε

να δώσουμε τά χέρια

γιατί μιάν υπόθεσιν φροντίδας

γιατί ό,τι μπορούμε

και γιατί πρέπει

29/2021

Απόρρητός

ΤΙ ΜΠΟΡΟΥΜΕ

• Να αναετίσουμε τό χωρίο
πού αεδμοάνει και γυχοραφεί
έάν αεδεγής χωρίς τό ζωογόνο οζυγόνο.

• Οζυγόνο, θηεαυρός τής φύσης
πνοή ζωής εέ κάθε έμβιο.
Ζωογόρο και παρήγορο ετοιχείο.

• Μιά πρώτη ευναεή μας,
Ένα αατάμωρα,
Ένα ειζικρινέο πηγείαεμα,
ό ένας ηηάι ετόν άηλο
μέ χαμόγελο αγάπης πού λάμπουν τριχύρω,
μέ μέτωπο καθαρία,
μέ όρεξη για ευνειεφορά,
μέ εφροντίδα πού οιωδομεί αηοτέεεμα,
είναι αηαφαίτητη.

• Η επικοινωνία φίλοι μου
ευχηή και εύετοχη
και κουβέντα μεταξύ μας
μέ επιεήμανεη προβηημάτων
κωδίσταται εημιοεργική.

• Όλοι μαζί
μέ εκέχη, ιδέες και ηνώμες,
πώνω ετό κάθε πρόβηημα

να βρούμε τές λύσεις
επικοινωνώντας ό,τι κατέρρευσε,
αναρωτώντας ό,τι ο χρόνος έφερε,
επισημασίζοντας ό,τι παρέκλινε
από επιρροές της φύσης ή των ανθρώπων

Και,

αφροίστες πέτρα την πέτρα καθενός
να φθάσουμε στον θρίσβεκο
της πύρωσης και της ζωής,
εγάντια στη φθορά,
στο βέβαιο και ποδητό.

Είναι το πρόβλημα, κουβάρι, χρίσος
που ζητάει να ξετυλιχθεί.
Μηρόδεμα ανάμεσα.

στο "είναι" και στο "καθώς πρέπει".

- κατάσταση φθοράς
για αποκατάσταση,
- λειτουργία
για ρύθμιση

- Είναι η εκέυη του καθενός
συνίχνωση, μια διερεύνηση,
και, ένα φως στο φωτόριο
κάθε προβλήματος.

ένος τρόπος

- 3 -

ν' αγγίξουμε την Πραγματικότητα,

• και οι ιδέες,
το κορίσμα που δίνει στερεά βή δομή.

• Με την γνώμη μας
επιποδύουμε στη δομή
λιδους ακρογωνιαίους
και λιδους δευτέριους.

• Όμως, πριν απ' όλα,
νομίζω,
να στερεώσουμε πρώτα τους δεσμούς μας,
την πατριωτιστική μας και τη φίλια μας

• Μπορούμε να κτίσουμε,
να ανοικοδομήσουμε ό,τι δά'πρεπε
να μὴν τό'χαμε καταδαφίσει ή ληληθείσει.

• Ν' ανοίξουμε ή να διαπλάτυνομε,
να ιδιάξουμε και να διευθετήσομε,

• Να φυτέγομε και να δρέγομε.

Μα πρώτ' απ' όλα
να γίνομε ένα.

25/2/2021

Αποστολίδης

ΤΙ ΝΑ ΠΡΟΣΔΟΚΟΥΜΕ

- 1 -

- Οι ηγέτες μπορούνε ότι:
 - ο ανύμωρος ένας, ούτε ετή φατασία του.
 - Η ευκροτημένη δύναμη ρίχνει κάστρα απόρρητα.

- Η ευγενής ευμετοχή των ετών κοίνα απ' τους προγόνους μας, υποχρέωση κοινωνική. Ηθική επιταγή.

Μίους και η κοινωνική Ηθική διαμορφώνεται από Αξίες που δοκιμάστηκαν στον ετών ετιβοτήτων ζωής, έγιναν κανόνες εθιμικοί. Κανόνες που, και οι άγραφοι, λειτουργούν και λειτουργούν καλύτερα απ' τους πομπηακούς νόμους και αυτό χιούει είναι απόρρητα ισχυρή ευείδωτος, εβώτερης φωνής ατομικής και ευρηχικής.

- Τα "πρέπει" των συνταγματικών νόμων εδω, γεννιούνται από κώδικες γυχής από ηγεύμα έρωτος και αλληλεγγύης

- Οι στόχοι μας, ευμολίτες αδελφοί,

γίνονται προβίτοι και προσεγγίσιμοι.
όντες ομόθυμοι και ενωμένοι.

-2-

Γιατί εσείς κώδικες της ηθικής ταΐζετε
λειτούργει το ευαίσθητο
και ό,τι γίνεται
είναι αποτέλεσμα αγάπης και ζήλου.

Ζηλωτές όντες και ημείς
και μέτοχοι στις λύσεις,
ως πορευόμαστε στη συνεννόησή μας
με αγάπη
και πρόθεση συνεργασίας
και απουσία κάθε ιδιοτέλειας.

Έτσι, το αποτέλεσμα είναι η βέβαιη και ορθή,

Γι' αυτό,

η επιδίωξη ενός ευλόγου με δράσεις
πρωτοβουλίες, κοινωνικές
είναι ο δρόμος μας,
ο δρόμος της συνασπαστικότητάς μας
και της υλοποίησής των σκοπών μας.

Ο Κοινωνικός δεσμός μας
προϋπόθεση
η εγκρίσιμη διοίκησή μας, προϋπόθεση,
η ανιδιοτελής συμμετοχή μας, προϋπόθεση.

Να ζωντανέψει τό καρδί
ν' ανοίξουνε τ' αήτλια.

3-

Εκεί πού οι χρότοι έπειραν τόν δάνατο
ή ζωή νά ζωντανέσει.

Να δώξουμε τήν μοναξιά,
τήν απουσία
νά δείξουμε τόν δρόμο στό παιδιά
πριν έρθει απελπισία

- Και η μικρή πατρίδα μας
κύτταρο στό 16τό του έτους
θα μείνει ζωντανή
παιδιά καινούργια θα γεννήσει.

θα υποδεχθεί τές νέες Άνοιξες
τά ορσδεσμα Καλοκαιρία,
τά πρωτοβρόχια στός αγρούς
και τόν χιονιά στό τζάκια

- Φίλοι μου,
Εμείς οι λιγοστοί
ούς κάνουμε τό "κάτι",
νά έρθουν χρότοι γελαστοί
νά μή μάλς πιάνει μάτι.

25.2.2021

Αποστολίδης

ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΣ

- Κάθε πρωί,
 Ο ήλιος μας εμένα λούζει πρώτα
 Από παιδί εέ θαύμαζα
 στον αστεριών τα φώτα

- Σάν βγαίνει το φεγγάρι σου
 βερσιάνι με' τον κόσμο
 Πάρεις εαί παιδιά για χάρη σου
 μπρίζουν σινδούς και δούεμο.

- Τά πέτρινα τα σπίτια σου
 ετό φως αντανακλούνε
 τραγούδια τα επουρχίτια σου
 ετους κήπους κεραϊδούνε.

- Βγαίνουν τα βράδια συντροφίες
 τ' αγόρια σου ετ' αλιώρια
 και κοφτερούν τις κοπελιές
 γαί βγούνε εταί μπαγκόνια

- Με το λυχνάρι φωτεινό
 ετ' αγόρια δίνουν εήμα,
 'εως το άλλο δειγινό
 να κάνουνε τό βήμα,

Μυρίζουν οι τριανταφυλλίες

μυρίζουνε τὰ κήνα

(peppen)

Καί τώρα μέσ' τές γειτονιές

όπως τὰ χρόνια εκείνα . -

26.2.2021

Απόστολος
Κοιάνης

ΑΠΟΣΤΟΛΙΑ

ΑΠΟΣΤΟΛΙΑ, ΑΠΟΣΤΟΛΙΑ

(1) Χωρίς τού Αποστόλη και τού Λιά (Refrey)
Μικρό κομπουναριό είνε επικηθεία
μέ επάντια τήν ομορφιά,

(2) Στής Γκιώνου και τής Οίεης τήν ποδιά
ορδάριχο είνε ζεροβόρι.
Άνδρο είνε απε παλιό
κι' ας έχεις γύρω όργ.

(3) Πίνακας είνε, Ξυραφιά,
Τήν πιο καλή έχεις δέα
μέ γύ' ίσα με τήν ποταμιά,
βούπρεπε όγομα, Καμηθεα.

(4) Ας εμαστουν φτωχοί παιδια
περνούσαμε ωραία,
Όλα σου είχαν νοστιμιά
και σ' έζησαν ΤΕΡΨΙΘΕΑ.

Ρεφρέν (R).

19/3/2021

Απορροφία

„ΤΑ ΠΕΡΙΒΟΛΙΑ ΜΑΣ“

Γης μας κομμάτι παραδείσου (I)
 μικρή λεκάνη εὐχὴς οἴτης εὐχὴ ποδῶν
 μὲ γιγὸ τὸ νερό, ποτίσου
 καὶ θλάτῃς καὶ φέρε μας βόδεια.

Ξεκαθὴν γεμεμένη πλούσιο χῶμα (II)
 αὐτὴ τῆ ροῆ εὐχὴ ποταμῶν,
 ζεῖς καὶ περιβόλια μας αἰκόμα
 ὅσο θὰ τρέχει ὁ ξηριάς.

Καίποτε γίγα δέντρα καρποφόρα (III)
 δίνανε ἀνθῶν, γλυκοὺς καρπούς.
 Με δίχως φροντίδα, χροῖα τώρα,
 δὲν βλάπτουνε ξοῦρα ἀνδρός.

Μοσχοβογούσε κάθε περιβόλι (IV)
 μαντζουράνα καὶ βασιλικό
 ἔτρεχα, ἀνοίχα τάχα τ' ἀμπόλι,
 ἔκοβα βερύκοκο γλυκό.

Μεγ' τὶς βραχίες, νερό αὐτ' αὐλάκι (V)
 στὴς ρίζες τοὺς ἔδινε τροφή.
 Ζιζανία κόβαμε μὲ τὸ τσαπάκι
 κι ἐπιζοῦμε ἀνταμοιβή.

22/3/2021

Αποστολὴ

ΤΑ ΑΛΟΝΙΑ ΜΑΣ.

ΠΑΛΙΟΥΡΙ ΜΑΣ, ΕΕΥ, I

τραγό, ξέφωτο αλώγι
μοιάζει ηλατύ μπαγκόνι (I)
στά ύμη τ' ουρανού.

Γύρω σου βλάστηση πυκνή, II
στο βάθος κάτω ή κοιλάδα
κομμάτι είσαι από Ελλάδα,
γής Δορικής, λωρίς στενή.

Στό ύμος σου Ακρόπολη ταυριάζει III
να ακτινοβολεί αιώνια φως,
να εέ νμνίω, δέν γνωρίζω πως,
στούς πρίνους σου παντού, ζωή φωλιάζει.

Ανάμεσα στούς κέδρους σου, κρόκος φυτρώνει (IV)
κοττίφια, αγριοπερίστερα πετούν,
τά χειρόδια ακολουθούν
εέ ένα ρυθμό που όλο δυναμώνει.

Ίδως να είναι μελωδία ή ζωή (V)
μαί νοσταλγία μέε' τη φύση
κι ΠΑΛΙΟΤΑΡΑΤΣΑ να ζήσει,
ίδια ομορφιά, ίδια προή.

Απέναντι, φυσά απ' το κυριακι,
απ' τό κακορέμα ή δροσιά.
Τριγύρω πράσινη φορεσιά
δίνει ζωή, όταν περνά τό κεράκι.

Τ' αγώνια μας, δύο ετοχίδια
 οι δημωνιές γηγές, μακριές.
 Στάρι και βρώμη οι δεματιές.
 Τριχύρω τους κραιγές, ζωνές, παικνίδια.

(VI)

②

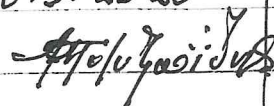
ΠΑΛΙΟΥΡΙ μας εβύ,
 τρανό, ζέρωτο αγώνι
 στα πόδια του βουτού
 μοιάζεις πλατύ μπαλιώνι
 στα ύψη τ' ουρανού.

(VII)

Κρυφτό ατέλειωτο, βράδυ-πρωϊ.
 κυνηγητό πολύ, ζητωκραυγές.
 Αγάπη τόση μέσ' τις καρδιές.
 Στο επίτι μεσημέρι μόνο για ζαϊ.

(VIII)

20.3.2020

ΤΑ ΑΙΤΙΑ - Η ΑΓΝΟΜΟΣΥΝΗ ΜΑΣ.

Φτωχό χωριό, κοκκό χωριό τὰ λίγα ετήσια!
 Φτωχή ή Γης μου, φτωχό το χωμα.
 Ξηρό το χωμα.
 Ξηρές βελγυρές οι πέτρες μου
 Φτωχές και οι ζωές μου
 Μας, οι καρδιές μας δυνατές
 γεγές.

• Ξηρό, φτωχό το χωμα
 Το πιοτερο βλάνα, άργιλος και ρόκυ.
 Μυροστό το νεράκι ετών ζερία.
 Με κάποιες δέσες ετών πορείας του, δεξιά, ζερβά.

Οι πιο ευφάνταστοι.

• κλέβουν απή τη ροή του μαι νεροσυρμή
 ναί ποτίσουν τὰ μικροπερίβωρα.

λίγες ριζες πιπεριές, λίγες τσακόνικες,
 μωρημένες οι ντοματιές, δυο ριζες βιάνη,[ⓐ]
 δυο βροχιές με φαουλιάς αναρριχημένες
 κι αναμενά τους δυο-τρείο καυγφές
 καναί λιτρούπι, και βιγούρα. μαντζουρίνα
 και ο προτύφυλλος βοσβιθικός.
 Τὰ περιβόλια μας μεσοβοθούσαν
 και,
 εών ποτίσαμε την κοπριμένη γης τους
 την χωϊκή εφμή της νεκόμε περιεσώ

• Μαι

εών ο μπαξεδάτης ποτίζε

ⓐ Σίαμ = τὸ βουδάμ

αὐτῆς δέσφης τὸ στενωῦν ἀκο

ἢ βῶν λιγύστενε ἡ νεροβυρμὴ
καὶ στέργω τὸ ποταμὸν ἔμεινε,
μὲ τὸ μπότταρι⁽²⁾

κέρναγε εἰς ρίζες ἴους
ἔβρωχόντας τες καὶ κούβεντίζοντάς τες.

Τότ' ἔβλεπε, εἰ ευχολία εἶναι τὸ νερό!

Ζωντάνωνε εἰς φυτὰ.

Κί' οἱ φαβοσφίς,
ἀναφρίχοντο εἰς τοὺς πελάγους
μὲ βίχουρτῆς.

* * *

Ὁ κάμπος μας,

μὲ λιγύστα ἰσκιόματα,

Πολλὰ εἰς πλάγια, μὲ αὐτόφυτα πανάρκαμα ^{ταῖς} δάσφ. τους
βερανιδιές αἰώνιες καὶ μυροβόλα κέδρα.

Πρίνοι, γλαδνιές⁽¹⁾ καὶ μέγχοι

καὶ πλάτανοι θεόρατοι

εἰς ρεματιές του.

Χέρσα τὰ πλάγια του τ' ἀπότομα

μὲ τες κατάβηξες τους

εἰς οἴκους τῶν ξερορέματων ἀνάφρως,

μὲ πλάσματα χλητὰ, ἀξιοπεριέρχα

βῶν σταλακτῆτες, στολαγματῆτες εἰς ἐπηλαίως,

βυαμμένους

εἰς τοὺς χρόνους τῆς ἱστορίας τῆς γῆς μας.

① Γλαδνιές = φυτὰ, βῶν τὸν πρῖνα ἀλλὰ μὲ φύλλα μικρὰ, γῆν, βῶν ὑπὸ τὸν
χωρὶς ἀκρίδια. Φυτὸ δένδρῶδες. εἶδος βίχου, κενδετικόν.
(2) ΜΠΟΤΤΑΡΙΝΑΡΟΝ = ΚΑΤΑΒΡΕΧΤΗΡΕ.

Μιά όμορφη τραχύτης στην κοιλάδα οβείκερη.
Βουδιές οι ρηματιές κι απόκριμες

(3)

Με λιχαστές Ιτιές, βχοίνα και ρύκια,
Λαβύρινθοι οι διαδρομές τους.
Χρόνο τον χρόνο,
αιώνες, έσκαβαν & ζαίζευαν
τες κοιτες τους
για βωδικά του κόμητου.

• Η κοιλάδα, μία ραχοκοκοβιά.
Πηγά της, οι ραχούες.

Ανάχλυφα όμορφα τοπία.
Τα σμίγε με επιμέλεια ο χρόνος.

Η φύση μας δημιουργούσε οπτικά αριστουργήματα
βάν υπομοτασικός καλλιτέχνης
με απρόσμενες ενουλλαγές.

• Μιά τέτοια φύση, ωραιόμορφη
επιλωμένη ως τη βινάβη της ρεμάτων του Κηφισού
μ' έπηγε το φως, τη δέα, την ομορφιά,
Κάλλιο,
"ΚΑΛΙΘΕΑ" δι' άβιζε το ονομαί της.

• Όμως

η ομορφιά της και τα γέμια μας τα ωραία
δέν έβγιναν τοι μεγάλα προβήματα
που καμιά προστική αντιμετώπιση είχαν:
Κι ούτε γίγα ούτε εύκοτα, βάν:

ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΦΥΓΗΣ ΚΑΙ ΕΡΗΜΩΣΗΣ ΤΟΥ ΧΕΡΙΟΥ ΜΑΣ ?

ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΦΥΓΗΣ ΚΑΙ ΕΡΗΜΟΣΗΣ :

αίτιες :

1. Τη μίζερη ζωή μας. Τόσο μίζερη, (α)
όσο και η μίζερια των κατοίκων της.
2. Την ανυδρική και αποτίσση ζωή μας (παρα μόνο επι τόξ καταλήψεις και τξ θύελλες).
3. Την τραχύτητα του εδάφους (αφιέρηται οι γύλοφοι με οι ρεματίες) και την (ανεπείρα αυτών) μη δυνατότητα χρήσης γεωργικών μηχανημάτων (τροκτέρ - συρματικές μηχανές κ.λ.) και περιορισμένης καλλιέργειας (με ζώα κ το αζότι και μαζιότα „ως κορίχοι, δηλ. με ένα μωλάρι και ενός και ένα δεύτερο (ζευγάρι) του άλλου (χίτορα, ευρηγή κ.λ.)
4. Την έλλειψη υποδομής άεκυσης γεωργίας (πηγάδι, εφοπλισμοί άντλήσεως νερού και άρδωσης, αγροτικοί δρόμοι κατεστραγμένοι (βαταί, εντήρημένοι με έργα (μυροζεύρες, οχετοίς διέξωσης ομβρίων υδάτων κ.λ.), δίκτυα τσιμεντοκάλυψαν ...).
5. Έλλειψη δασικών και αγροτικών δρόμων (με επίδραση)
6. Η δυσκολία άρσης με τα ζώα.
7. Η μεταπολεμική κατάσταση και το έξ αυτών αίσθημα αναξαρτίας - ζείας του ηγευομένου (χρηνικώτερε).
8. Η έλλειψη ενδοηλεκτρικής μορφής εργασιών (π.χ εργασία σε σε εργοστάσια, τεχνικά έργα, επιχειρήσεις, εργασίες γραφείων κ.λ.)
9. Την αναζήτηση περαιτέρω „ΠΑΙΔΕΙΑΣ“ των νέων και την εισοδό τους σε κρατικές θέσεις ή την άσκηση ιδιωτικού επαγγέλματος ...
10. Η περιορισμένη ή μηδαμινή αποδοτικότητα των ως άνω επιχειρήσεων

① Η μόνη ενασχόληση των κατοίκων ήταν : Εργάτες επί Μεταλλεία Παρνασσού κάποιοι βοσκοί (Αιγοπροβάτων (5-6 κοπάδια) κ.λ.) και μικρογεωργοί (Δημήτρια κ.λ.) - Καμία άλλη άρση (Απουσία εργοστασίων, β.η.η.)

Η ΑΠΟΦΑΣΗ ΦΥΓΗΣ

5.

- Ήτανε δύσκολο τ' αλέτρι
βαρεια ή καλοχερικη
μεινε στ' αζητητα καρτερει
ποτε δα κανεις προκοπη.
- Το ορχωμο, ιδιαιτερα στα παιδια,
ειμαινε κουραση, οργη,
επικαλουμες τον θεο, τα αγια
ζηταμε το κουραχο κι' ανωχη.
- Τω ξηραχρονου βαιν εικωτε στ' αυλακι
η το βρωχνε ναι παιει μπροστα.
ο ιδρωτας παγωτε στο αερακι,
ειν χριστρα οταν επερετε ευχνοι.
- Μοχος, ιδρωσ και αγωγια
ποτιζανε την αλφακια.
Ερηδα δευ υπηρχε καμια
οτι δα επαρνεσ εοδεια.
- Όμως
χωρις ναι υπαρχει μα ερηδα
χωρις ναι υπαρχει ειγουρια
αεγωσ ο νεος ει μικρη πατριδα
που τινε ζεμε Αποστολια

6.

• Και ο μικρός βοσκός, τὰ ἴδια
 χωρὶς τὰ βρέφη πουθενά,
 ἄφησε πρόβατα καὶ γίδια,
 τὰ βοσκοτόπια, τὰ βουνά.

• Εξήγαγε καὶ πήγαγ ὄρσοι,
 στὰς πολιτείες, εἰς ἑκκλησίαι
 ζητώντας μιὰ ζωὴ με εὐχολογία,
 μὲρρωσὴ καὶ καλὴ δουλειά.

• Εξήγαγε, μὰ δὲν γυρίσαν
 γίνανε ἐνα με ἴον ευφραδέ.
 Ζωοποιῶ τοὺς κενὸ ἀργύρου
 φαίνεται, ἐὰν ἴτανε χρυσῶ.

23/3/2021

Αντωνίου Κωνσταντίνου

Η ΑΓΝΩΜΟΣΥΝΗ.

- Διαβήκαν χρόνοι αρκετοί
στην ξενητεία οι νηοί ριζώσαν
κι' οι γέροντες οι λιχουδοί
τη μοταξιά, βαρύνει ει' το σώμα.

- Στα ξένα καθημερινά
ζούνε στη θηρομοσύνη
κι' αν δεν χυρίεουνε ξανά
αυτό είν' αγνωμοσύνη.

- Η πατριδοσύλα η μικρή
πίσω σας περιμένει
να ρεείτε πάλι καρτερεί
μέλητά το προμένει.

- Γυρίστε πίσω, όσο καιρός.
Τα πέτρινα στήλια σας προμένουν.
Ο ισκίος των γονιών μας θαυρός
κι' ορδάνοιχτες οι πόρτες μέλουν.

- Ντροπή για μας θάναι μεγάλη,
να ερημώσει ο Αποστολιάς
τά στήλια να ανοίξουν πρέπει πάλι,
πριν πέσει τό βκοτάδι θηρομοσύνης.

31.3.2021

Stavros